

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

362.51

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

Budapesti koldusok.

Forrás:

Budapest.

Bp.

1913 X/II

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Budapesti koldusok.

Valamikor Nápolyban nem lehetett mozdulni a koldusoktól. Meglepték a járókelőt az utcán és addig nem tágitottak mellőle, amíg le nem róttá a köteles vámot, amelyet ugyszólván »törvényes alapon« szedtek el tőle. A hatóság ugyanis egyáltalán nem akadályozta az utcai kéregetőket foglalkozásukban, abból a helyes okoskodásból indulva ki, hogy ameddig más tartja el koldusait, addig a városnak nincs rájuk gondja.

Amikor legutóbb új magisztrátus került a város élére, belátta, hogy az állandóan magas létszámú koldus-csapatok épen-séggel nem válnak az eddig oly jól jövedelmező idegenforgalom előnyére, mert a mai ember idegesebb mint a régi és irtózik még a gondolatától is annak, hogy az egyébként romantikus, de kellemetlen koldusairól hirdt Nápolyba vetődjék.

A városi tanács tehát egyetértve a rendőrséggel, megrendszabályozta a koldushadát. Lassankint ezután megtisztultak az utcák és ahogy úgy, a megcsappant idegenforgalom is helyreállt.

Minden tulzás nélkül, bátran mondhatjuk el, hogy koldusok tekintetében Budapest a magyar — Nápoly. Igaz ugyan, hogy nem fogják le rongyos csavargóhadak az embert az utcán. De ami a létszámát illeti az alamizsnakéregetőknek, az elég tekintélyes.

A templomok előtt nemcsak ünnepen, de igen gyakran még más napokon is, sorfalat állanak a »hivatásos« koldusok. (Ezek

tudniillik, az engedélyesek.)

Az olvasót morzsolgató tenyerek alig győzik elnyelni a sűrűen hulló filléreket, amelyek alatt nem mindig réz, de nickel is rtendő. Amik or egy-egy ilyen koldus-

asszonyt elszólít a halál társai sorából, a közelállók mindig tudni vélik, hogy az elhunyt szalmazsákjában — aranyakat őrzött és nem egyszer bebizonyult már, hogy egy-egy koldus hosszú éveken át csakugyan egész vagyont kuporgatott össze.

Ezeknek életök nem is volt valami számanód. Fehér kenyér, kalács került asztalukra naponkint és egyik-másik még — pénzkölcsönzéssel is foglalkozott.

Magam is ismertem egy ilyen koldus-asszonyt. A Zerge-utcában lakott. Igen takaros lakása volt. A szomszédok mindig hangoztatták, hogy bankba rakja a pénzét Ágnes asszony. Mert így hívták. S mikor meghalt, tényleg több ezer korona maradt utána, amelyen a rokonok még máig is pörösködnek.

Ezek azonban csak a templomi koldusok. De az utcáknak, sőt a házaknak is megvannak a magok koldusai. Bizonyos házakban egy és ugyanazon koldusok éveken át kéregetnek alamizsnát azon a cimen, hogy keresetképtelenek. Jól öltözött, kalapos asszonyok és uri külsejű emberek járnak állandóan az emeleteket és minden ajtónál bekopogtatnak, sőt csöngetnek. A házmester számtalanszor kitiltja őket, azonban megingt csak visszatérnek.

De nem volnánk igazságosak, ha meg nem állapítanók, hogy ezek között a kéregetők között akadnak száanalomraméltók: letört egzisztenciák, akik az életben már semmihez sem kezhetnek és rá vannak

utalva a könyöradományokra. Csakhogy ezeknek a rovására szaporodnak az alkoldusok, akiktől megszabadítani a főváros lakosságát nagyon üdvös volna. E tekintetben sajnos, egészen ferde irányt követnek a hatóságok. Előregedett tehetetleneket, nyomorékokat üldöznek állandóan, míg az érdemtelenek szabadon virulnak.

Mindenki nem állhat a templom elé, élni pedig csak kell valahogy. Engedtessek meg tehát bizonyos időkön át, hogy arra érdemes szerencsétlenek alamizsnát szedhessenek, de aki csak kényelemből és munkaretségéből üzi a koldulást, azt könyörte-lenül el kell tiltani ettől a foglalkozástól.

Meg kell szüntetni nálunk is a nápolyi állapotokat, ha már az olaszok maguk is ezt tették s ne neveljük sereggestül Budapest nyakára a koldusokat!